

Με αφορμή μια παραίτηση και καταγγελίες για απευθείας αναθέσεις στον ΕΛΓΟ - ΔΗΜΗΤΡΑ

Παναγιώτης Κάτσαρης

Πρόεδρος του Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζομένων στον ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ, υποψήφιος ευρωβουλευτής με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία

Κεραυνός εν αιθρία; Πραγματική βόμβα; Ξέσπασμα του δεν πάει άλλο; Τίποτε απ' όλα αυτά. Η παραίτηση του Προέδρου του ΕΛΓΟ Σέρκου Χαρουτουιάν, με τις αιχμές και τα υπονοούμενά της, (σ.σ για απευθείας αναθέσεις), έρχεται απλά να επιβεβαιώσει αυτό που οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν από την ίδρυση του ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ αλλά και αυτό που συμβαίνει κατά κόρον στον δημόσιο και τον ευρύτερο τομέα. Η πολιτική της αποψίλωσης του και της παράδοσης ολοένα και περισσότερων αντικειμένων και υπηρεσιών έμμεσα ή άμεσα στον ιδιωτικό τομέα αυτά τα αποτελέσματα έχει. Ο νεποτισμός και η αίσθηση της παντοδυναμίας επίσης οδηγεί σε λογικές φέουδου στα ΝΠΙΔ, ΝΠΔΔ, και στα υπουργεία.

Γιατί κάνουν όλοι σα να πέφτουν από τα σύννεφα με αυτά που έγγραψε στην επιστολή του ο πρώην πρόεδρος του ΕΛΓΟ; Δεν γνωρίζουν το καθεστώς των απευθείας αναθέσεων; Δεν γνωρίζουν ότι με το ισχύον νομικό πλαίσιο (πλαίσιο που στήριξαν όλες οι κυβερνήσεις μέχρι σήμερα) είναι τυπικά νόμιμο; Δεν ξέρουν πως η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων διευρύνει την εισβολή των συμφερόντων των εταιρειών στις δημόσιες υπηρεσίες; Δεν έβλεπαν τις ανακοινώσεις του Συλλόγου Εργαζομένων, που κατήγγειλαν την κατάσταση αυτή τόσα χρόνια τώρα από την ίδρυση του ΕΛΓΟ; Δεν ξέρουν ότι ο κάθε υπουργός θέλει να φέρνει τους «δικούς του» στα εποπτευόμενα νομικά πρόσωπα; Προς τι η έκπληξη και οι πηχυαίοι τίτλοι;

Η πρακτική που ακολουθείται είναι απλή και εύχρηστη για τους διοικητές και κυβερνώντες. Συνεχής φθορά σε έμπυχο δυναμικό των οργανισμών, ανάθεση ολοένα και περισσότερων καθηκόντων σε ολοένα και λιγότερους ανθρώπους, αύξηση και ΟΧΙ μείωση της γραφειοκρατίας. Αυτά μοιραία οδηγούν σε τεράστιες καθυστερήσεις. Ο από μηχανής θεός για να προλάβουμε τις προθεσμίες είναι οι απευθείας αναθέσεις. Από την άλλη η πολιτική των «Αρίστων» όλοι γνωρίζουν ότι στην πραγματικότητα είναι η πολιτική των «Αρεστών» των δικών μας, των κολλητών.

Ο μόνος τρόπος για να αλλάξει αυτή η κατάσταση είναι οι εργαζόμενοι και η κοινωνική πλειοψηφία να επιβάλλουν έστω, σε πρώτη φάση, την τήρηση στοιχειωδών κανόνων στην πρακτική των παρεχόμενων υπηρεσιών του δημοσίου. Για να γίνουν όμως αυτά «τα αυτονόητα που θεωρούνται ανατρεπτικά» στην

εποχή μας, απαιτείται ένα ισχυρό, διεκδικητικό και όχι υποταγμένο, συνδικαλιστικό κίνημα και ένα ρωμαλέο λαϊκό κίνημα που θα βάζει αιτήματα με όρους ρήξης και ανατροπής της υπάρχουσας πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης. Ένα κίνημα επικίνδυνο για το σύστημα που να προκαλεί ρωγμές στην παντοκρατορία της ολοκληρωτικής νοοτροπίας και φεουδαρχικής λογικής που βιώνουν, κοινωνία και εργαζόμενη πλειονότητα. Απαιτείται μια ισχυρή κι ανατρεπτική αντικαπιταλιστική Αριστερά, αποφασισμένη να τα βάλει με «θεούς και δαίμονες», με κυβερνήσεις, συμφέροντα, την ΕΕ και το κεφάλαιο.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**